

Henki &

elämä

Isä, poika ja hyvä henki

Jyväskylän
seurakunnan
lehti

3.11.2017 ■ numero 17

Hys,
kirjastossa
soi

► sivu 5

Pyhäinpäivän
kynttilä on
rukous

► sivut 8–9

Ahkera
Ilta ja
upea ääni

► sivu 16

Kolumni

Iloniaa

Viime kesänä jäin juhannukselta lomille. Ehkä tunsin etukäteen nahoissani, että kesästä ei ole tulossa lapsuuden auringontäyteinen idyllikesä. Varmaan siksi viimeisen työpäivän jälkeen suuntasin kauppaan ja ostin ilmatäyteisen porealtaan takapihalle. Lastenlapset olivat ostopäätöstä tehdessä erityisesti mielessä. Valinta oli onnistunut, sillä pitkin kesää lapset lilluivat ja polskuttelivat altaassa.

Lasten riemua oli mukava seurata, mutta mukaan mahtui myös säikäyttäviä hetkiä. Olin altaassa ensimmäistä kertaa tyttäreni kolmivuotiaan pojan kanssa. Säikähdin kun poika yhtäkkiä vajosi pinnan alle. Reagoin nopeasti, tartuin poikaan ja nostin hänet pinnalle. Kun sama toistui uudestaan, poika tönäisi minua harmistuneena. Hän olisi tietysti halunnut olla pinnan alla pidempään, kun oli juuri oppinut sukeltamaan.

Viiden lapsenlapsen ukkina tunnen itseni etuoikeutetuksi ylimääräiseen onneen. Saan seurata heidän kasvuaan ja jatkuvaa muutostaan. Viikossakin ehtii tapahtua paljon ja koko ajan opitaan uusia taitoja. Isovanhemmuus on tuonut elämään aivan uuden ulottuvuuden. Vaikka ikää tulee lisää ja fyysisesti vanhenee, henkisesti puolella kokee nuorentuvansa. Lasten kanssa tempaantuu väkisininkin lattiatasolle ja huomaa olevansa taas leikki-iässä.

Kesän ollessa loppuillaan tyttäreni eskari-ikäinen oli kuullut isänsä sanovan, että onpa se mukavaa, kun on näin kylmä ja sateinen kesä. Poika oli hämmentynyt ja katsonut vanhempiaan kysyvästi, mitä tästä piti ajatella. Isä ja äiti kertoivat, että kannattaa kiinnittää huomiota siihen, millainen äänensävy ja ilme sanojalla on. Hän voi itse asiassa tarkoittaa jopa aivan päinvastaista. Sitä kutsutaan ironiaksi.

Seuraavana päivänä poika sanoi vanhemmilleen, että hän niin toivoi, että ukin poreallas puhkeaisi ja vedet valuisivat maahan. Hämmentyneet vanhemmat kuulivat hetken päästä poikansa nauravan äänen: Iloniaa. Puhkeamistahan hän olisi viimeksi toivonut, kun poreallas oli varmaan yksi parhaista asioista viime kesästä.

Kuvaava sana. Harmistus muuttuu iloksi ja ironia iloniaksi. Ironiaa iloa ovat lapsenlapset tuoneet ukille ja mammalle roppakaupalla.

Heikki Impiö
Tiedottaja
Jyväskylän seurakunta

Tänään rukoilen

Armo

Anna minun olla se armo, mitä itse syvimältäni kaipaan, kaikille lähellä elävillä.
Nainen, 60

Uhmaaja ja diplomaatti

Isä on entinen virkamies, joka tekee taidetta siitä, mikä ottaa hänen luonnolleen. Poika ammentaa teostensa aiheet luonnosta. He työskentelevät sopuisasti samassa pajassa. Tai ainakin samalla tontilla.

SAILA AARNIO teksti
SAMI SAARENPÄÄ kuvat

Viehättävät vanhat puurakennukset sekä erilaiset teräksiset ja kiviset taideteokset tervehtivät Kari ja Samuli Alosen taidepajalle tulijaa. Laukaantien varressa sijaitseva VR:n entinen vahtitupa-alue Pykälästä sai uuden elämän vuosituuhannen vaihteessa, kun miehet valjastivat alueen taiteen tekemiseen.

Pihan takaosassa katse kiinnittyy vanhoihin junavaunuihin, jotka on kunnostettu näyttelytiloiksi. Kapuamme vaunuun, jossa on Karin tuotantoa hänen uransa alkuvaiheilta. Liuskekivistä veistettyjä kissoja, lasista ja pronssista tehtyjä valokirjoja, kookkaita kiviteoksia. Oivaltavaa, kanta-aottavaa, pisteliästäkin.

Finimpää salonkivaunua koristavat Samulin sympaattiset hirvi- ja lintuhammot.

Taiteilijoiden pajassa on kotoinen tunnelma: kamiinassa räiskyy tuli, kahvi porisee ja

radio soittaa iskelmää. Tähän tapaan isä ja poika yleensä aloittavat päivänsä. Kari vähän aiemmin, Samuli sitten, kun on saanut lapset kouluun ja päiväkotiin.

– Tämä on meidän työmaa. Pidämme säännöllisestä rytmistä kiinni. Emme lipitä viiniä ja odottele inspiraatiota. Kumpikin tekee omia juttujaan, mutta autamme toisiamme eri työvaiheissa, kertoo Kari.

” Emme ole pitkävihaisia. Ei tässä ole aikaa sellaiseen.

Ajatus isän ja pojan työskentelystä yhdesä syntyi luonnostaan. Kari oli tehnyt taidetta 1980-luvun alusta lähtien virkamiesuransa ohessa autotallissaan.

Samuli kiinnostui käsillä tekemisestä seurattuaan isänsä työskentelyä. Myös Palokan yläkouluun kuviope Jarmo Laaksonen roh-

Jos Alosilta tilattaisiin teos, jonka nimi on Isä, syntyisi kaksi hyvin erityyppistä luomusta. – Tekisin teräksistä suojeluskelin. Sitä tarvitaan joka hetki, sanoo Isä.
– Lähtisin veistämään isosta kivipaasista ja katsoisin, mitä siitä syntyy, toteaa poika.

kaisi taiteellisesti lahjakasta nuortamiestä hakeutumaan taiteen pariin. Valmistuttuaan Keski-Suomen käsi- ja taideteollisuusoppilaitoksesta ja Kuopion muotoiluakatemista Samuli etsi paikkaa taiteen tekemiseen.

Kun Pykälästä löytyi, isä oli valmis ryhtymään poikansa tavoin yrittäjäksi.
– Samppa on diplomaatti, joka on mukana liitoissa ja yhdistyksissä. Minä taas haluan kulkea aina vastavirtaan. Olin suututtanut kulttuuripiirit ja ajattelin, että Sampan vanavedessä pääsen tekemään taidetta päätoimisesti, Kari kuvaa.

Karin taide on syntynyt halusta ottaa kantaa yhteiskunnallisiin epäkohtiin. Kivi valikoitui Karin materiaaliksi sillä ajatuksella, että sitä olisi hänen mielestään hyvä käyttää jo eläessä. Kiven ohella Kari on käyttänyt teoksissaan paljon lasia ja valoa.
– Haluan uhmata erilaisten materiaalien yhdistämisestä. Uhmahenki pitää olla päällä, jotta löytää jotain uutta.

Samulin taiteen tekemistä on ohjannut pyrkimys toteuttaa omia ajatuksia eri materiaaleilla. Hänelle läheisiä materiaaleja ovat metallit, pronssi ja teräs.

” Aistimme toistemme ajatukset ja puhallamme yhteen hiileen. Minä olen särmikäs ja Samppa rauhallinen.

– Ne ovat kovia ja kestäviä. Teosten aiheet tulevat elävästä elämästä. Yleisesti ottaen luonto on minulle tosi tärkeä, Samuli toteaa.

Samulin tunnetuimpia veistoksia ovat Citybird-linnut. Kipinä kivitöihin syntyi hänen

pikkupoikana poraamista tuikkukivistä.

– Myöhemmin tuikusta jalostui hiirihahmo, jolle kasvoi korvat ja häntä. Sitten rupeusin miettimään, miten kiven saa kävelemään. Citybirdin pää ja jalat syntyivät pronssista. Sitä se lähti. Se elää koko ajan, Samuli tarkentaa.

– Sampalle luonto on tärkeä, minä teen taidetta siitä, mikä ottaa minun luonnolle, Kari kiteyttää.

Työtä tehdessään isä ja poika eivät paljon puhu. Mutta sanailevat sitäkin enemmän. Yhdessä työskentelyssä antoisinta heidän mielestään onkin, että toiselle saa vinoilla hyvässä hengessä.

– Voimme sanoa asioita vapaasti ja suoraan. Meillä on näkemyseroja, mutta pääsääntöisesti yhteistyö toimii hyvin. Kun tulee törmäyksiä, voi ottaa hajurakoa ja siirtyä toiseen verstaaseen, Samuli tuumaa.

Erimielisyydet käsitellään nopeasti.

– Kutsutaan syömään ja käydään asia läpi, Kari kertoo.

– Emme ole pitkävihaisia. Ei tässä ole aikaa sellaiseen, Samuli vahvistaa.

Pyydättekö toisiltanne anteeksi?
– No minä en pyydä. Samuli saa pyytää. Minunkin puolesta, nauraa Kari.

Nauru ei ota loppuakseen, mutta kun pyydän Samulia luonnehtimaan isänsä, hän vakavoituu.

– Hän on äärimmäisen hieno ja oikeudenmukainen ihminen, joka ottaa muut laajasti huomioon. Isä on minulle arvokas ja rakas.

– On ollut helppo lähteä tällaiselle vaikealle alalle, kun on nähnyt realiteetteja, eikä ole ollut mitään odotuksia. Kaikki, mikä on tullut, on ekstrapäin on päästy pikkuhiljaa.

Kari arvioi, että heidän suhteeseensa on tullut yhteistyön myötä lisää syvyyttä.
– Aistimme toistemme ajatukset ja puhallamme yhteen hiileen. Minä olen särmikäs ja Samppa rauhallinen. Täydennämme toisiamme.

Pysähdys kuoleman äärelle

Pyhäinpäivänä sytytetään kynttilöitä vainajia muistaen. Kynttilän liekki symboloi Kristuksen valoa.

PÄIVI ESKELINEN teksti
SAMI SAARENPÄÄ kuva

Pyhäinpäivän hämärässä loistava kynttilämeri on vaikuttava näky. Sotien jälkeen yleistynyt tapa viedä kynttilöitä haudoille on muuttunut perinteeksi, jota monet perheet vaalivat.

Seurakuntapastori **Johanna Niiles-Hautaselle** pyhäinpäivä on yksi kirkkovuoden vaikuttavimmista päivistä.

– Kuolema on sellainen asia, joka helposti työnnetään pois arjesta. Vaikka väkivaltaa tulvii kaikista medioista, usein vasta läheisen kuolema on todellinen ja pysäyttävä tapahtuma. On hyvä edes kerran vuodessa pysähtyä tämän meitä kaikkia koskettavan asian äärelle, Niiles-Hautanen pohtii.

Hänelle kristillisessä perinteessä käytettävät kynttilät luovat valoa pimeään ja muistuttavat toivosta. Sanoohan Jeesus olevansa maailman valo. Joka häntä seuraa, ei kulje pimeässä vaan hän saa osakseen elämän valon.

Elävän tulen rinnalle ovat yleistymässä led-hautakynttilät. Vaikka Niiles-Hautanen itse suosii oikeita kynttilöitä, ei hän näe estettä ledien käytölleäkään.

– Helppokäyttöisistä hän ne ovat, ei tarvitse taistella tuulessa saadakseen kynttilän syttyään. Tärkein asia kynttilässä on kuitenkin valo.

Vainajaa kunnioitetaan ja muistellaan viemällä kynttilöitä haudoille. Niiles-Hautanen sanoo, että lapset voi aivan hyvin ottaa mukaan hautausmaalle.

– Siinä on luonteva tilanne muistella yhdessä ja kertoa tarinoita edesmenneistä. Pyhäinpäivän perinne jatkuu lasten kautta, ja

toivottavasti hekin siirtävät aikanaan muistonsa eteenpäin, Niiles-Hautanen mieltii.

Tunteet ovat sallittuja. Vainajien muistelemine voi nostaa surun pintaan, eikä siinä ole mitään hävettävää tai väärää. Niiles-Hautanen muistuttaa kuitenkin, että lapsille on syytä selittää, miksi äitiä tai isää itkettää. Muuten lapsi saattaa luulla olevansa itse syyllinen aikuisten mielihäilyyn.

Pyhäinpäivä ei ole synkkä ja pimeä sanomaltaan, vaikka se suomalaisessa marraskuussa ulkoisesti pimeä onkin. Päivän viesti on valossa ja jälleennäkemisen toivossa. Pyhäinpäivänä kirkoissa sytytetään kynttilävuoden aikana kuolleiden seurakuntalaisten muistoksi.

Useimmille hautausmaille on nykyään seurakuntalaisten toivomuksesta rakennettu muualle haudattujen vainajien muistomerkki. Kun sukulaisten ja ystävien haudat ovat kaukana, on kynttilän jättäminen muistomerkille tervehdys ja muistamisen osoitus muualle haudatulle.

Kaikilla ei ole mahdollisuutta lähteä käymään haudoilla. Niiles-Hautanen mielestä yhtä kaunis tapa on polttaa kynttilää kotona vainajan muistoksi.

Kynttilöitä viedään haudoille myös jouluna ja vainajien omina merkkipäivinä. Niiles-Hautanen kokee, että pyhäinpäivä on silti erityinen muistelemispäivä.

– Siihen ei liity muita perinteitä kuten esimerkiksi jouluun. Jouluaattona viedään kynttilöitä hautausmaille, mutta se on vain yksi osa joulun traditiota.

Pyhäinpäivä on kristillinen pyhimysten, marttyyrien ja vainajien muistopäivä. Pyhäinpäivää, entistä pyhäinmiestenpäivää, on vietetty Suomessa 1500-luvulta saakka.

Aiemmin sitä vietettiin Suomessa 1. marraskuuta, nykykalentereissa se sijoittuu marraskuun ensimmäisen viikon lauantaihin.

Pyhäinpäivän aattoon ajoittuu amerikkalainen, irlantilaisen siirtolaisten perinteestä syntynyt halloween. Kelttien uskomusten mukaan tämän ja yliluonnollisen maailman väliset rajat katosivat 31. lokakuuta luonnon kuihtuessa ja kuollessa, ja henget saattoivat yrittää houkutella ihmisiä tuonpuoleiseen. Meksikossa halloweenin vastine on kuolleiden päivä.

» Vainajien muistelemine voi nostaa surun pintaan, eikä siinä ole mitään väärää tai hävettävää.

Kristinuskon yleistyessä otettiin usein erimaitten pakanalliset juhlapyhät kristilliseen käyttöön. Niiles-Hautanen määrittelee, että kun aikoinaan syrjäytettiin pakanalliset menot kristinuskon juhlapyhien tieltä, nyt ollaan kääntynyt perinteiden muodostamisessa toiseen suuntaan ja pakanalliset juhlat kuten halloween valtaavat tilaa ja sekoittuvat kristillisiin perinteisiin.

– Halloweenjuhlat ovat vainajien muistelemista ajatellen toinen ääripää. Siihen liittyy pelottavia ja hassuja asioita, joilla ei ole kristillistä sanomaa. Itse en ole koskaan halloweenia viettänyt, Niiles-Hautanen kertoo.

Näkökulma

Esi-isien keskellä

Jyväskylän vanha hautausmaa tuli tutuksi jo lapsena, kun veinme kukkia tai kynttilöitä isovanhempien haudoille. Teini-ikäisenä laahustin haluttomasti vanhempini perässä, kun isä esitteli entisten naapureiden ja muiden tuttaviensa hautoja. Samalla sain tahtomattainkin annoksen jyväskyläläistä kulttuurihistoriaa.

Aikuisena lähdin mukaan näille kierroksille jo aivan vapaaehtoisesti. Kun muutama vuosi sitten laskimme isän uurnan äitimme viereen, tuntui kuin isä olisi päässyt kotiin. Täällä hänen läheisensä, ystävänsä ja entiset työtoveritkin lepäsivät.

Kauhuelokuvien klassikot ammentavat värikkyytensä hautausmaista. Niissä rauhattomat henget etsivät koston ja sovittusta täyden, kelmeän kuun valaistessa sammaloituneita muistomerkkejä. Elämä hautausmaan kiviainan ulkopuolella on kuitenkin varmasti vaarallisempaa ja pelottavampaa kuin sisäpuolella.

Isääni nauratti vanha tarina suntuista, jota paikallinen nuorisoyhdistys säilyttää. Lakanakauppihin verhoituneita peilottelijoita suntuio ohjeisti: jaloitella saa, mutta alueelta ei poistuta.

Kuinka kutkuttava onkaan ajatus, että yön pimeydessä vainajat kävisivät toisiaan tervehtimässä ja menneitä muistelemassa. Istuskelisivat hautakiveyksellä, tutkisivat uusia muistomerkkejä, pohtisivat sukulaissuhteitaan ja kertoisivat hyviä juttuja toisilleen.

No, vainajat eivät oikeasti hautausmailla kuljeskele, mutta poisnuokuneiden rakkaiden haudoilla kulkee päivittäin jälkipolvien edustajia, joilla heilläkin olisi paljon kerrottavaa.

Muistot eivät kuole, eikä niitä tarvitse haudata. Kun muistellaan äänensä ja kerrotaan tarinoita, sukupolvien ketju jatkuu elävänä.

Päivi Eskelinen

Ilta Fuchs on yksi suomalaisen musiikki-taivaan tulevista tähdistä.

Satunaiset jamit 13.11. klo 19.30–21 Ilokiven alakerta, Seminaarinmäki. Mukana laulaja Ilta Fuchs ja Jyväskylän kristillisen opiston bändi. Vapaa pääsy. Tilaisuus on osa Aina on toivoa -tapahtumasarjaa.

Ilta on matkalla parrasvaloihin

Jyväskyläläinen Ilta Fuchs nousi suuren yleisön tietoisuuteen laulaessaan Cheekin kappaleella. Nyt kaksikymppinen laulajatar aikoo kokeilla siipiään omillaan, artistinimellä Ilta.

TATU KUUKKANEN teksti
VIIVI HUUSKA kuva

Ilta Fuchs on laulanut pikkutyöstä saakka. Musiikki tempaisi mukaansa jo varhain, koska kaikki perheessä harrastivat sitä: isä, äiti ja neljä lasta. Ilta ei kuitenkaan viihtynyt kuorossa tai pianotunneilla, vaan halusi tehdä asiat omalla tavallaan.

– Mut heitettiin kuorosta pois, koska lauloin liian lujaa, Ilta nauraa. 20-vuotias jyväskyläläinen laulajalupaus elää elämäänsä tällä hetkellä Helsingissä. Päivät kuluvat

Pop-jazz -konservatoriolla musiikon opintojen parissa. Käynnissä on toinen vuosi lauluopintoja ja valmistuminen hämmöttää jo ensi keväänä.

– Olen viihtynyt tosi hyvin sekä Helsingissä että koulussa. Konservatoriolla on rento ilmapiiri ja olen tutustunut moniin loistaviin muusikoihin, Ilta kertoo.

Ilta nousi monien tietoisuuteen kaksi vuotta sitten, kun hän lauloi **Jare Tiihosen** eli **Cheekin** Sillat-kappaleen kertosäkeet. Se oli iso askel tuolloin vasta täysi-ikäiselle, pie-

nimuotoisissa tilaisuuksissa esiintyneelle laulajanalulle. Muutaman keikan myötä Ilta päätyi vakituisesti lahtelaisräppäriin taustalaulajaksi. Nyt takana on kaksi tiivistä festari-kesää, ensiksi Cheekin ja sitten Proffettojen mukana.

– Niiden välissä talvella tapahtui vielä Cheekin jäähallirundi. Se oli ehkä rankin rupeama, Ilta muistelee.

Aika paljon kaksikymppiselle nuorelle naiselle.

– Kiertueet olivat tietysti hienoja kokemuksia. Ja Jarelta tuli hyvää palautetta myös.

Ilta kertoo kuluvan kesän olleen

mietinnän kesä.

– Totesin, että seuraavaksi haluan omille teille.

Mietinnän kesä toi levytyssopimuksen Warnerin kanssa ja ensimmäisen oman kappaleen, *Koukuun*. Sen jälkeen on työstetty soolalbumia.

Ilta on erilainen nuori, sillä hän uskoo albumikokonaisuuksiin ja haluaa sellaisia myös tehdä. Musiikki-alalla on pitkään puhuttu siitä, että albumit eivät enää kiinnosta ketään, ja enemmän kannattaisi julkaista vain yksittäisiä biisejä.

Ilta mainitsee tärkeimmiksi esikuvikseen laulajina vahvaääniset naisdiivat **Celine Dionin** ja **Whitney Houstonin**.

– Isosti ja räväkästi laulaminen on se mun juttu. Pitää vetää häpeilemättä ja täysillä.

Tiedossa on jännittävä kevät, sillä uusien biisien äänittäminen ja musiikon paperit tuottavat paljon kiirettä. Pidemmälle ajalle on myös suunnitelmia. Tavoitteita ei ole asetettu ainakaan liian alas.

– Ehkä ulkomaille joskus. Suomen eturivin artistien joukkoon olisi tarkoitus, Ilta linjaa.

Elämästä

Lapin mies hiihtää ja pohtii isänmaan vaihteita

TATU KUUKKANEN teksti ja kuva

Olen **Jyri Salonen**, 26-vuotias toimittaja ja opiskelija. Olen kotoisin Ivalosta, mutta asun Jyväskylässä. Opiskelen yliopistossa kolmatta vuotta journalismia. Ennen Keski-Suomeen tuloa opiskelin Torniossa medianomiksi.

Armeijasta kotiututtuani pääsin työkokeiluun Inarin kunnan viestintäpajaan. Silloin löysin oman alani. Koulussa suosikkiaineeni olivat liikunta ja äidinkieli. Äitini on kielenkääntäjä, mikä lienee vaikuttanut ammatinvalintaan. Toimitta-

jan työssä parasta on tarinoiden kertominen ja kuuleminen.

Urheilu ja penkkiurheilu ovat lähellä sydäntäni. Hiihto on rakkain lajini. Ivalossa hiihdin isäni kanssa paljon pienestä pitäen. Talvisin käyn Laajavuorella sivakoimassa pari kertaa viikossa. Läheiset ihmiset ja terveys ovat myös tärkeitä. Näitä asioita ymmärtää arvostaa, kun ikää tulee hieman.

Pohjoisen ihmisenä myös luonto on minulle tärkeä. Isän kanssa olen aina kalastanut ja poiminut marjoja. Kaupunkiympäristössä kaippa toisinaan luontoa. Vaikka Jyväskylä

on Lapin miehelle iso paikka, niin tämä on jotenkin hengittävä ja viihtyisä, kylmäinen kaupunki.

Ammatillinen haaveeni olisi työskennellä urheilutoimittajana. Jos sain vaiheessa elämää haluan perheen ja vakinaisen työn, mutta sillä ei ole vielä mikään kiire. Ulkomailta olisi kiva käydä joskus. Elän kuitenkin hetkessä ja ajattelen, että tärkeintä ei ole päämäärä vaan matka.

Viime aikoina olen pohtinut historiaa ja maamme vaihteita Suomi 100 -juhlavuoden takia. Luen parhaillani **Väinö Linnan Täällä Poh-**

jantähden alla -teosta. Kävin katsoomassa uuden *Tuntemattoman sotilaan* vapaaehtoisten ennakkonäytöksessä, sillä toimin elokuvan kuvauksissa avustajana.

Olen pohtinut viime aikoina paljon sitä, millaista elämä oli ennen. Joskus tuntuu, että sosiaalisessa mediassa valitetaan liian pienestä. Koen, että meillä Suomessa on asiat aika hyvin. Turvapaikkakriisi ja Turun puukotukset ovat isoja asioita, jotka huolettavat ihmisiä, terrorismi on tullut keskuuteemme. Uskon kuitenkin, että selviämme kansakuntana, niin kuin ennenkin olemme selvinneet vaikeista paikoista.

Jyväskyläläinen **Jyri Salonen** vilahuttaa uudessa *Aku Louhimiehen Tuntematon sotilas* -elokuvassa. Lappilaislähtöinen toimittajaopiskelija on yksi elokuvan lukuisista avustajista. Suomen historiasta kiinnostunut Salonen työnsi suhdettaan Linnan teoksiin projektin myötä.